

relation til spørgsmålet om ydelsen af producentstøtten kan betragtes som dansk, når mindst $\frac{5}{6}$ af det samlede program bortset fra reklamefilm består af danske film. På samme måde må det anses for naturligt, at den forhøjede producentandel for danske farvefilm kun kommer til anvendelse, når den væsentligste del af det danske program optages af danske farvefilm.

Det foreslås derfor fastsat, at for at en filmsforestilling kan betegnes som en dansk farvefilmsforestilling og således opnå den i stk. 1 foreslåede forøgede producentstøtte med 35 pct. af afgiftsbeløbet skal mindst $\frac{4}{5}$ af den egentlige forestillings danske program regnet efter censurmål bestå af farvefilm. Udgør den eller de danske farvefilm mindre end $\frac{4}{5}$ af det danske program, beregnes producentandelen med 25 pct. af afgiftsbeløbet.

Ved afgørelsen af, om producentandelen skal regnes med 35 pct. eller 25 pct. af afgiftsbeløbet, er det alene sammensætningen af den pågældende forestillings danske program der har betydning.

ad stk. 3. I bestemmelsens 3. stykke indeholdes regler for fordelingen af producentstøtten, når der ved samme forestilling forevises flere danske film med forskellig indehaver af producentrettighederne, uden at der foreligger aftale om fordelingen af afgiftsandelen. Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 10, stk. 1, sidste punktum.

ad stk. 4. Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 10, stk. 2.

ad stk. 5. Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 10, stk. 3. Den finansministeren givne bemyndigelse vil, under hensyn til den i § 4 foreslåede lempelse af forlystelsesafgiften af filmsforevisninger gående ud på, at der fremtidig kun skal indbetales $\frac{6}{7}$ af den fulde beregnede afgift, fremtidig blive praktiseret således, at der højst gives tilladelse til, at producentens afgiftsandel forøges til $\frac{6}{7}$ af afgiften.

Til § 3.

Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 11, stk. 4, idet der dog er foretaget en tilføjelse under hensyn til den foreslåede affattelse af lovens § 10, stk. 1 og 2.

Til belysning af bestemmelsens praktisering skal følgende eksempel anføres:

Ved en i medfør af bestemmelsen i § 11, stk. 1, i loven af 27. maj 1950 fritaget dansk filmsforevisning (sort-hvid film) udgør entreindtægten 1 700 kr. og de med arrangementet forbundne udgifter 510 kr. Den producenten tilkommende

andel af forlystelsesafgiften vil være at beregne på grundlag af den normale afgift, som udgør $\frac{7}{17}$ af 1 700 kr. = 700 kr., og producentandelen udgør 25 pct. af dette beløb eller 175 kr.

Afgiften til det offentlige beregnes med $\frac{7}{17}$ af udgifterne: 510 kr. og udgør 210 kr., hvoraf der i medfør af bestemmelsen i forslaget § 2 kun skal indbetales 75 pct. eller 157 kr. 50 øre.

Den i forslaget § 4, stk. 1, foreslåede lempelse af forlystelsesafgiften gående ud på, at den afgiftspligtige ved indbetalingen af afgiften kan fradrage $\frac{1}{7}$ af den fulde beregnede afgift, vil være at beregne med $\frac{1}{7}$ af producentandelen, der udgør 175 kr. og med $\frac{1}{7}$ af afgiften til det offentlige 157 kr. 50 øre, eller med $\frac{1}{7}$ af i alt 332 kr. 50 øre, hvorefter det beløb, der kan fradrages ved afgiftens indbetaling, andrager 47 kr. 50 øre.

Til § 4.

ad stk. 1. Den gældende afgiftssats: $\frac{7}{17}$ af bruttoentreindtægten bibeholdes, men der indføres en ordning, der tillader den afgiftspligtige at fradrage $\frac{1}{7}$ af den beregnede afgift. Fradraget skal beregnes af den fulde afgift, altså for danske films vedkommende af afgiften incl. producentandelen. Bestemmelsen er formuleret som en adgang til fradrag ved indbetalingen af afgiften af vedkommende filmsforevisning. Formuleringen indebærer, at fradraget ikke kan overstige det afgiftsbeløb, der skal indbetales til det offentlige af filmsforevisningen.

Det er en følge af den foreslåede ordning, at den syvendel af afgiften, som tilfalder den afgiftspligtige, ikke betragtes som en afgiftsnedsettelse ved beregning af udgifter, som ved aftale er sat i relation til nettobilletindtægten af forevisningen som f. eks. filmleje, jfr. bemærkningerne ovenfor under 1, og husleje, hvor denne eller en del af den beregnes af nettobilletindtægten (spilleindtægten efter fradrag af forlystelsesafgift). Før sådanne udgifter beregnes, kan den afgiftspligtige således fradrage den fulde forlystelsesafgift. Derimod indgår beløbet i den afgiftspligtiges overskud af virksomheden såvel i relation til indkomstskatten som f. eks. til beregning af afgift til filmsfonden.

ad stk. 2. Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 19, jfr. lov nr. 150 af 9. juni 1956 § 4, idet det dog i bestemmelsen fremhæves, at den omhandlede lempelse skal beregnes på grundlag af den for det pågældende finansår beregnede fulde afgift, altså incl. savel producentandelen som den del af afgiften, der i medfør af stk. 1 er fradraget af biografejeren ved afgiftens indbetaling.